

Nr 15

Konstitutionsutskottets memorial i anledning av en inom första kammaren jämlikt § 57 riksdagsordningen gjord anmälan om anledning till anmärkning mot statsrådet Norup.

Sedan herr Nord enligt protokollsutdrag från första kammaren den 27 april 1956 inom kammaren yttrat, att anledning förefunnes till anmärkning mot statsrådet Norup, varom remiss begärdes till konstitutionsutskottet, inför vilket anledningen skulle uppgivas, har jämlikt föreskriften i § 57 riksdagsordningen detta yttrande tillika med ett av herr Nord i sammanhang härmed avlämnat förseglat konvolut blivit till utskottet överlämnat.

Frågarvarande förseglade konvolut befanns vid öppnandet innehålla en skrivelse av följande lydelse:

»Till Konstitutionsutskottet.

Lantbrukaren Erik Boström har under tio år varit arrendator av hemmanet Forssen i Härlunda, beläget i närheten av Skara. Ägare till hemmanet är Veterinärinrättningen i Skara, som fått gården genom en donation av Veterinärinrättningens grundare, professor Peter Hernqvist.

Boström som innehaft arrendet sedan den 14 mars 1946 blev år 1954 uppsagd till avflyttning följande år. Arrendet har hela tiden förnyats ett år i sänder. Den 10 mars 1954 beslöts att Boström skulle få hyra bostadshuset t. o. m. den 31 mars 1956 för 300 kronor per år. Herr Boström uppger emellertid att han betalat hela arrendet, 580:— kronor. Den 20 april i år fick Boström besök av en representant för Veterinärinrättningen i Skara, som meddelade honom, att han var skild från arrendet och måste flytta. I ett uttalande för Göteborgs Tidningen frågar herr Boström vart han skall flytta. In till Skara där flera hundra redan står i kö och väntar på lägenhet?

En rad myndigheter anser att gården inte är bärkraftig som jordbruk. Boström själv har en annan uppfattning, och vill inte godkänna skälen för att gården inte skulle kunna bestå som självständigt jordbruk. Han har klarat sig själv och sin familj, om tillsammans 8 personer i tio år och är övertygad om att det skulle gå även i fortsättningen. Hemmanet Forssen har en areal om 19 tunn. åker och 20 tunn. skogsmark. Utom Forssen arrenderar Boström åkerjorden på ett intilliggande mindre jordbruk om 8 tunn. Boström har alltså tillsammans 27 tunn. åkerjord. I ladugården å Forssen har Boström, trots fjolårets klena skörd 2 hästar och 8 klavbundna nötkreatur, varav 7 bra kor. Vad byggnaderna beträffar så kan de om vissa nödvändiga reparationer utförs, duga i åtskilliga år. Boström och hans familj trivs med gården. De har klarat sig bra och de vill bo kvar.

I sin bekymmersamma belägenhet har Boström i skrivelse till regeringen begärt att få köpa gården, men denna begäran har avslagits. Detta trots att Kungl. Maj:t år 1941 förordade att hemmanet borde säljas.

Jag skall inte i detta sammanhang gå in på om ifrågavarande gård på längre sikt passar bättre för skogsbruk än för jordbruk. Avgörande synes vara att där f. n. sitter en medelålders brukare med stor familj, som vill fortsätta och som också anser sig kunna få sin försörjning på gården. Under riksdagsbehandlingen 1947 underströks starkt att man vid rationaliseringsverksamheten skulle taga hänsyn till den enskildes intresse. Det kan därför inte gärna ha varit riksdagens mening att man under förhållanden som de här antydda skulle gripa in och driva en jordbrukare från gården och från landsbygden. En arrendator som skyddas av den sociala arrendelagen skulle inte kunna behandlas på det sättet. Det synes då vara orimligt att en person som i sista hand är beroende av Kungl. Maj:t, i detta fall jordbruksministrernas beslut, skall behandlas med mindre hänsyn.

Enligt min uppfattning finnes sålunda anledning till anmärkning mot statsrådet Norup för att denne enligt statsrådsprotokoll den 23 mars 1956 lämnat Boströms anhållan utan åtgärd.

Stockholm den 27 april 1956

Josef Nord»

I anslutning till förevarande anmärkningsanledning har inom utskottet väckts yrkande om anmärkning jämlikt § 107 regeringsformen mot statsrådet Norup i anledning av dennes befattning med ärendet i egenskap av föredragande departementschef.

Med anledning härav har utskottet infordrat utdrag av det över jordbruksärenden den 23 mars 1956 förda statsrådsprotokollet i vad det avser ärendet nr 10 angående Boströms ansökning rörande förvärv av ifrågavarande fastigheter samt de till ärendet hörande handlingarna. Av den utredning i ämnet, som utskottet sålunda företagit, framgår följande:

Sedan veterinärrättningen i Skara år 1938 gjort en framställning till Kungl. Maj:t med begäran att få försälja flertalet av de till inrättningen hörande fastigheterna, vars åbyggnader voro helt otidsenliga och i behov av synnerligen ingripande reparationer, föreslog Kungl. Maj:t i proposition (nr 106) till 1941 års riksdag, att vissa angivna av inrättningens fastigheter skulle få försäljas på de villkor som angåves i propositionen. Denna tillstyrktes av jordbruksutskottet (utl. nr 25) och antogs av riksdagen. Bland dessa fastigheter var hemmansdelen 3/8 mantal Forsen nr 1 i Härlunda socken (nuvarande registerbeteckningar Forsen 1² och 1⁴, i det följande endast kallad Forsen). Efter det att fastigheterna ånyo underkastats värdering, förordnade Kungl. Maj:t i oktober 1941, att de skulle försäljas i viss närmare angiven ordning, och bestämde, hur det skulle förfaras med de köpeskillingar som inflöto. Vid värderingen hade Forsen åsatts ett värde av 15 700 kronor. Dåvarande taxeringsvärdet var 11 800 kronor.

I skrivelse den 11 februari 1942 till Kungl. Maj:t anmälde veterinärrättningen, att den dåvarande arrendatorn å Forsen förklarar sig icke vilja till åsatt minimipris förvärva hemmansdelen och att denna därefter varit utannonserad för försäljning under hand, varvid emellertid icke inkommit något anbud uppgående till det fastställda minimipriset. Inkommet anbud hade sålunda understigit det fastställda minimipriset med cirka 25 %. I så-

dant läge ansåg styrelsen det nödvändigt att gå i författning om utarrendering av Forsen på ytterligare ett år, varom styrelsen även under hand avtalat med arrendatorn. Med anledning härav hemställde inrättningen, att bestämmelserna i 1941 års kungl. brev icke måtte utgöra hinder för inrättningen att arrendera ut fastigheten till den 14 mars 1943, under vilken tid ny uppskattning av växande skogens värde borde ske.

Den 27 februari 1942 förklarade Kungl. Maj:t med hänsyn till vad i ärendet upplysts, att inrättningen fick vidtaga de åtgärder för skötsel och vård av Forsen som påkallades för tiden intill dess fastigheten försålles och av köpare tillträdde.

Under tiden 1942—1945 utannonserades Forsen upprepade gånger till försäljning dock utan att godtagbara anbud uppnåddes. Sedan avverkningsrätt till å hemmanet utstämplad skog år 1946 försålts för 7 650 kronor och godtagbart anbud å hemmansdelen ännu icke erhållits, beslöts att fastigheten även i fortsättningen skulle utarrenderas.

Sedan förhandlingar med arrendatorn Erik Boström om försäljning av hemmansdelen icke lett till positivt resultat, träffades i februari 1946 avtal med Boström om att denne skulle arrendera hemmansdelen under en tid av ett år räknat från och med den 14 mars 1946 för en arrendesumma av 550 kronor. Arrendet prolongerades sedan flera gånger för ett år i sänder.

År 1948 nedlades 3 500 kronor i reparationer å hemmanet. Då hemmanet fortfarande var i behov av ingripande och kostnadskrävande reparationer, beslöts påföljande år, att hemmanet genom inrättningens försorg åter skulle genom annons kungöras till salu. Något godtagbart anbud inkom ej heller vid denna tidpunkt eller under de påföljande åren.

På våren 1953 anmälde Boström, att taket till ladugården var synnerligen bristfälligt och i behov av snar omläggning. Med anledning härav väcktes frågan huruvida det över huvud taget vore lönande att fortsätta med jordbruket å hemmanet.

I skrivelse i juni 1953 anhöll nämnden för veterinärinrättningen hos lantbruksnämnden i länet, att lantbruksnämnden måtte företaga utredning angående lämpligheten av fortsatt bedrivande av jordbruk å Forsen 1² och 1⁴.

Lantbruksnämnden anförde i sitt svar den 16 november 1953, att den uppfattat skrivelsen såsom en anhållan om sådan prövning, som omnämndes i 2 § tredje stycket lagen den 30 juni 1947 om uppsikt å jordbruk, och meddelade, att den i oktober 1953 genom bl. a. sin ordförande, landshövdingen Domö, besiktigat fastigheterna. Lantbruksnämnden fortsatte: »Enligt nämndens bedömande är det med hänsyn till jordens naturliga beskaffenhet och belägenhet och omständigheterna i övrigt olämpligt att driva varaktigt jordbruk på dessa fastigheter. Nämnden finner sålunda förhållanden föreligga, som jämlikt bestämmelserna i 2 § första stycket nyssnämnda lag berättiga till att nedlägga jordbruket på fastigheterna och till att bortföra därå befintliga byggnader eller att lämna dem utan underhåll.» Lantbruksnämnden framhöll till sist att, därest jordbruket på Forsen lades ned, arrendatorn borde beredas god tid att finna ett annat jordbruk att köpa eller arrendera.

Med anledning av lantbruksnämndens yttrande och då det enligt nämndens för veterinärrättningen uppfattning var fullt klart, att kostnaderna för underhållet av hemmanets bostads- och ekonomibyggnader skulle komma att ställa sig alltför höga, beslöt nämnden i mars 1954 dels att per den 14 mars 1955 uppsäga arrendeavtalet med Boström dels från skogsvårdsstyrelsen inhämta yttrande med beräkning av kostnaderna för plantering eller sådd av skog på hemmanets öppna jord och dels att, när sådant yttrande inkommit, föreslå styrelsen för veterinärhögskolan, att jordbruket på hemmanet måtte få nedläggas, marken i sin helhet användas för skogsbruk samt bostadsbyggnaden uthyras som sommarbostad.

Den 10 mars 1954 uppsades arrendekontraktet med Boström per den 14 mars 1955. Den 24 januari 1955 begärde inrättningen erkännande från Boström om emottagande av skrivelsen den 10 mars 1954. Med anledning härav inkom Boström med en den 27 januari 1955 dagtecknad skrift till nämnden för veterinärrättningen, där han anförde:

Nämnden önskar, att jag den 14 mars 1955 skall frånträda arrendet för lägenheten Forssen. Då jag ej har lyckats få annan bostadsmöjlighet för mig och min familj, bestående av hustru och sex barn, därav tre minderåriga, får jag anhålla, att Nämnden ville låta mig bo kvar till den 14 mars 1956, då jag tror mig kunna lösa min bostadsfråga på särskilt sätt. Jag har inga anspråk på reparationer eller underhåll av bostaden, varför särskilda kostnader ej behöver uppstå. Den av mig här föreslagna lösningen skulle betyda så mycket för oss här och jag tror, att Nämnden utan att bli hindrad i sin arbetsuppgift beträffande Forssen, kan bifalla min framställning.

Den 21 februari 1955 beslöt nämnden för inrättningen att medgiva Boström att tills vidare, dock längst till och med den 31 mars 1956, mot en årlig hyra av 300 kronor förhyra det till hemmanet Forsen hörande bostadshuset, dock utan skyldighet för inrättningen att vidtaga några förbättringar å bostadshuset.

Den 31 mars och den 29 september 1955 samt den 15 mars 1956 gjorde Boström inbetalningar till inrättningen med 290 kronor varje gång.

Av handlingarna i ärendet framgår icke att Boström efter år 1946 skulle ha avgivit något köpeanbud å fastigheten. Intendenten vid veterinärhögskolan Stellan Bratt har emellertid uppgivit, att veterinärrättningens nämnd vid ett tillfälle år 1949, sannolikt den 19 september, då nämnden besökte Forssen, muntligen frågat Boström, om denne icke vore villig att lämna ett anbud. Såvitt Bratt kunde erinra sig begärde Boström då betänketid men inkom därefter icke med annat muntligt besked än att han icke ansåge sig kunna avgiva ett anbud, som skulle kunna antagas, d. v. s. låge i närheten av cirka 15 000 kröner.

Orsaken till att frågan om försäljning av Forssen åter kom under Kungl. Maj:ts prövning var en skrift, som en person i Luleå vid namn Gunnar Johansson den 28 september 1955 avlät till Konungen.

Vid skriften hade han fogat ett uppklistrat tidningsurklipp ur Västergötlands Annonsblad för den 24 september 1955, innehållande en artikel med

rubriken »Familj på Härlundagård tvingas lämna hemmet 1956». Artikeln började: »I dessa tider då allt göres för att folk skall stanna kvar på landsbygden och i jordbruket blir man litet förvånad när människor som vill stanna inom jordbruksnäringen genom statsmakternas ingripande inte får detta. Genom Lantbruksnämnden i Skaraborgs läns ingripande får en familj på åtta personer flytta ifrån sin gård.» I sin skrift anförde Gunnar Johansson, att Skaraborgs läns lantbruksnämnd »gjort sig saker till stor hänsynslöshet och bristande omdöme» och att »det sätt som Nämnden lagt i dagen, kan endast karakteriseras som översitteri och halsstarrighet», samt anhöll, att Konungen måtte frige gården från donationslagen, om där funnes någon, så att Boström måtte kunna köpa den.

Den av Johansson ingivna skriften remitterades omedelbart till styrelsen för veterinärhögskolan, som ålades att efter vederbörandes hörande avgiva utlåtande över skriften. I december 1955 avgav styrelsen för veterinärhögskolan sitt utlåtande, till vilket styrelsen hade fogat yttranden från lantbrukskonsulenten i Skaraborgs län, länsskogvaktaren där, en arkitekt i Vänersborg samt nämnden för inrättningen.

Lantbrukskonsulenten Erik Almlöf anförde i sitt yttrande bl. a., att det icke kunde anses ekonomiskt att sätta fastigheternas åker i sådant skick, som numera fordrades, där man ville driva varaktigt jordbruk, och beräknade kostnaderna för erforderliga åtgärder för markförbättringar till sammanlagt 12 000 kronor, varav för dikning 4 000, stenröjning 6 000 samt vägförbättring 2 000 kronor.

Länsskogvaktaren Håkansson beräknade i sitt yttrande, att c:a 13 hektar av hemmanets mark f. n. kunde skogsodlas, att kostnaderna härför kunde beräknas till c:a 4 700 kronor samt att årliga nettoavkastningen å hemmanets skog (26 ha) skulle, beräknat efter ett lågvärde av 11 kronor per kubikmeter uppgå till 1 000 kronor mot den tidigare avkastningen c:a 600 kronor. Kostnaderna för röjningar och gallringar i plant- och ungskogsbestånden syntes lämna så pass stort utbyte i gagnvirke för de första tiotalen av år, att skötselkostnaderna därav kunde täckas.

Arkitekten Hilding Stahle förklarade hemmanets bostadshus vara så otidsenligt och bristfälligt, att renovering och modernisering icke kunde förordas, men att ladugårdsbyggnadernas stomme vore i sådant skick, att reparation och upprustning kunde försvaras. Kostnaderna beräknades av Stahle till 40 000 kronor för ett nytt bostadshus med 75 m² lägenhetsyta samt till 15 000 kronor för reparation av ladugårdsbyggnaden.

Nämnden för inrättningen anhöll i sin skrivelse under hänvisning till de ovan nämnda yttrandena, att styrelsen för veterinärhögskolan ville med godkännande av de utav nämnden vidtagna åtgärderna överlämna samtliga handlingar till Kungl. Maj:t under hemställan, att vad Gunnar Johansson i Luleå anført icke måtte föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Styrelsen för veterinärhögskolan åberopade de nu nämnda yttrandena samt lantbruksnämndens yttrande den 16 november 1953 och anförde, att styrelsen fann den numera föreliggande utredningen giva vid handen, att hemmanet saknade förutsättningar att bestå såsom självständigt jordbruk

samt att — med hänsyn till såväl synnerligen höga investeringskostnader för iståndsättande av fastighetens byggnader som åkerjordens dåliga beskaffenhet m. m. — fortsatt varaktigt jordbruk å hemmanets öppna jord icke kunde anses försvarbart. Styrelsen avsåg därför att, så vida Kungl. Maj:t icke annorledes beslutade, för sin del medverka till att all hemmanets mark gjordes till föremål för skogsodling och rationell skogsskötsel, varigenom med största sannolikhet inkomsterna från hemmanet skulle komma att avsevärt stegas. Styrelsen hemställde därför, att vad Gunnar Johansson i ärendet anfört icke måtte föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Den 7 januari 1956 gjorde Erik Boström en framställning till Kungl. Maj:t med begäran om hjälp »att till överkomligt pris få förvärva Forsen». Boström anförde därvid bl. a.: År 1954 hade han erhållit uppsägning av kontraktet till den 14 mars 1955, vilket senare förlängdes till den 31 mars 1956. Han hade dock aldrig bekräftat uppsägningen skriftligt utan ansåg sig fortfarande arrendera gården på samma villkor som tidigare. Enligt den presenterade utredningen skulle han från den 14 mars 1955 endast arrendera husen till en kostnad av 300 kronor. Detta vore dock felaktigt, enär han erlagt arrendeavgift för hela jordbruksfastigheten fram till den 31 mars 1956. Jorden vore nu höstplöjd och rågbesädd och han funne det anmärkningsvärt om jordbruket skulle läggas ned efter den 31 mars 1956. Bostads- huset hade Boström själv upprustat så att det var beboeligt för honom och hans familj, inalles åtta personer. Han hade fått sin skäliga utkomst på fastigheten under de tio år han arrenderat jordbruket, som födde sju kor och två hästar. Om han nu nödgades gå från gården, ansåg han sig ha små möjligheter att få tag i en ny gård. Han vore själv spekulant på Forsen men hade icke fått något anbud att köpa.

Över Boströms skrift infordrades utlåtande från lantbruksstyrelsen, som ålades att först höra lantbruksnämnden i Skaraborgs län.

Lantbruksnämnden anförde i yttrande den 13 februari 1956:

Fastigheterna Forsen 1² och 1⁴ omfatta tillsammans enligt uppgift 9,4 ha åker, 5,3 ha betesmark, 10,5 ha skogsmark och 1,2 ha övrig mark. På huvudparten av åkerarealen är jordarten morän; i övrigt utgöres den av kärrtorvjord. All åkerjord på fastigheterna är högggradigt stenbunden och torvjorden är dessutom försumpad. Jorden är splittrad på tre skilda lotter. Vid besiktningen befanns att en av dessa lotter, en utäga om c:a två hektar, under många år icke varit brukad som åker. Den hade använts för betesändamål men icke blivit vårdad som kulturbetesmark. Brukningsenhetens ekonomibyggnader tarva upprustning, och bostadsbyggnaden är trång och otidsenlig. Skogsmarken har nämnden icke besiktigt.

På grund av åkerjordens svaga beskaffenhet saknar enheten enligt nämndens bedömande förutsättning att längre bestå som självständigt jordbruk. Viss förutsättning att tillföra enheten tillskottsmark föreligger, men det är enligt nämndens mening omöjligt att bilda ett bärkraftigt jordbruk på platsen, enär tillräckliga betingelser för lönande jordbruksproduktion saknas.

Lantbruksstyrelsen anförde i utlåtande den 15 mars 1956 bl. a. följande:

På grund av vad som upplysts om brukningsenhetens beskaffenhet utgör den enligt lantbruksstyrelsens mening icke ett tillfredsställande försörj-

ningsunderlag för brukaren och hans familj. Även om Boström efter friköp någon tid skulle kunna draga sig fram på jordbruket, bleve det tämligen snart ofrånkomligt med kostnadskrävande byggnadsåtgärder, som måste befaras bli alltför betungande eftersom det icke kan anses ekonomiskt försvarligt att göra några investeringar av betydelse för att vidmakthålla jordbruket å brukningsenheten, ej heller kan statligt stöd till åtgärderna påräknas.

Med hänsyn till det anförda kan styrelsen icke förorda att brukningsenheten överlåtes till arrendatorn. Den bör enligt styrelsens mening disponeras på det sätt, som veterinärrättningen i Skara avsett och veterinärstyrelsen förordat.

Lantbruksstyrelsen får sålunda föreslå att de föreliggande framställningarna icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Ärendet avgjordes av Kungl. Maj:t i konselj den 23 mars 1956 på förordning och hemställan av statsrådet och chefen för jordbruksdepartementet Norup, varvid Kungl. Maj:t fann ansökningarna icke föranleda någon Kungl. Maj:ts vidare åtgärd.

Efter övertägande av vad i ärendet förekommit har utskottet avslagit det inom utskottet väckta anmärkningsyrkandet.

Vad sålunda förekommit har utskottet funnit sig böra för riksdagen anmäla.

Stockholm den 15 maj 1956

På konstitutionsutskottets vägnar:

HARALD HALLÉN

Närvarande:

från första kammaren: herrar Elmgren, Englund, Georg Pettersson, Olsén*, Ragnar Bergh*, Fritiof Karlsson*, Sörlin* och Sigfrid Larsson; samt

från andra kammaren: herrar Hallén, Swedberg, Svensson i Ljungskile*, Gustafsson i Bogla*, Nilsson i Göingegården*, Hammar, Larsson i Hedenäset, Andersson i Linköping och Dahl*.

* Ej närvarande vid justeringen.

Reservationer:

1) av herr *Englund*.

2) av herrar *Swedberg*, *Svensson* i Ljungskile och *Hammar*, som anför följande:

Mot ärendets handläggning i formellt hänseende torde ingen anmärkning kunna riktas. Däremot måste med hänsyn till vad som framkommit i saken beslutet från familjesocial synpunkt och även med hänsyn till utvecklingen på landsbygden anses betänkligt.

Sedan Kungl. Maj:t år 1941 förordnat, att Forsen skulle försäljas, och fastigheten vid ett flertal tillfällen salubjudits utan att godtagbara anbud erhållits, har veterinärrättningen gjort framställning om att i stället för att försälja fastigheten få plantera skog på hemmanets öppna jord. Därvid är emellertid att märka, att en köpare nu finnes till fastigheten, nämligen den hittillsvarande arrendatorn Boström, som enligt uppgift även tidigare velat förvärva fastigheten. Man måste då fråga sig, varför icke Boström med anledning av sin skrivelse till Kungl. Maj:t kunnat få ett anbud angående priset på fastigheten. Om han sedan icke ville eller kunde begagna sig av detta anbud, så vore detta i så fall hans sak och han skulle icke sedan kunna resa nya anspråk eller kunna anses särskilt orättvist behandlad. Om han däremot köpte fastigheten, skulle detta innebära, att han och hans familj finge bo kvar på platsen, där familjen synbarligen finner sig väl tillrätta. Familjen, som trivs på landsbygden och vill bo där, skulle slippa att ställa sig i bostadskön i Skara eller annorstädes och slippa att skingras. Det erbjudande, som Boström erhållit att i fortsättningen hyra bostadshuset, är för honom föga värt, sedan han förlorat jordbruket som underlag för sin försörjning.

Den merinkomst i förhållande till den nuvarande arrendesumman, som inrättningen kommer att få genom att åkrarna planteras med skog, uppgår enligt inrättningens egna kalkyler icke till mer än cirka 400 kronor om året. Ur ekonomisk synpunkt är alltså frågan icke särskilt betydande. Det bör vidare erinras om att Boström, därest den sociala arrendelagen i detta fall varit tillämplig, icke hade kunnat behandlas på sätt som nu skett. Myndigheternas påstående att skogsplantering ger mera inkomst än jordbruk på en dylik fastighet torde med samma berättigande kunna sägas om tiotusentals för att icke säga hundratusentals jordbruksfastigheter i vårt land. Då det vidare säges, att det icke är staten värdigt att sälja en jordbruksfastighet, vars åbyggander äro i så undermåligt stånd och vars jord är av så dålig beskaffenhet, måste man invända, att när köparen såsom arrendator bott på platsen i tio år och således väl känner till förhållandena och likväl *vill* köpa fastigheten, bör hans eget omdöme tillmätas avgörande betydelse. Statens omtanke förefaller i detta fall missriktad, eftersom familjen inte har någon annan bostad att falla tillbaka på.

På grund av vad ovan anförts anse vi, att statsrådet Norup bort tillstyrka en försäljning av ifrågavarande fastighet till arrendatorn Boström. Enär så icke skett, ha vi inom utskottet yrkat anmärkning mot statsrådet Norup jämlikt § 107 regeringsformen.